

za účasti: Vysoký komisár OSN pre utečencov (UNHCR)

Výrok rozsudku

1. Článok 4 ods. 3 písm. c) smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany, ako aj článok 13 ods. 3 písm. a) smernice Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia, aby príslušné vnútroštátne orgány konajúce pod dohľadom súdu pri preskúmaní skutočností a okolností týkajúcich sa údajnej sexuálnej orientácie žiadateľa o azyl, ktorého žiadosť sa zakladá na obave pred prenasledovaním z dôvodu tejto orientácie, posúdili vyhlásenia tohto žiadateľa, ako aj písomné a iné dôkazy predložené na podporu jeho žiadosti prostredníctvom výsluchov založených výlučne na stereotypných predstavách o homosexuáloch.
2. Článok 4 smernice 2004/83 sa s prihliadnutím na článok 7 Charty základných práv Európskej únie má vykladať v tom zmysle, že bráni, aby v rámci tohto preskúmania príslušné vnútroštátne orgány uskutočnili podrobné výsluchy týkajúce sa sexuálnych praktík žiadateľa o azyl.
3. Článok 4 smernice 2004/83 sa s prihliadnutím na článok 1 Charty základných práv Európskej únie má vykladať v tom zmysle, že bráni, aby v rámci uvedeného preskúmania uvedené orgány akceptovali také dôkazy, ako je vykonanie homosexuálnych aktov dotknutým žiadateľom o azyl, absolvovanie „testov“ týmto žiadateľom s cieľom preukázať jeho homosexualitu alebo predloženie videonahrávok takýchto aktov dotknutým žiadateľom.
4. Článok 4 ods. 3 smernice 2004/83, ako aj článok 13 ods. 3 písm. a) smernice 2005/85 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia, aby v rámci uvedeného preskúmania príslušné vnútroštátne orgány dospeli k záveru o nedôveryhodnosti vyhlásení dotknutého žiadateľa o azyl len z dôvodu, že nepoukázal na svoju údajnú sexuálnu orientáciu pri prvej príležitosti, ktorá mu bola daná, aby uviedol dôvody prenasledovania.

(¹) Ú. v. EÚ C 171, 15.6.2013.

Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 2. decembra 2014 – Európska komisia/Talianska republika

(Vec C-196/13) (¹)

(Nesplnenie povinnosti členským štátom — Smernice 75/442/EHS, 91/689/EHS a 1999/31/ES — Nakladanie s odpadmi — Rozsudok Súdneho dvora konštatujúci nesplnenie povinnosti — Nevykonanie — Článok 260 ods. 2 ZFEÚ — Peňažné sankcie — Penále — Paušálna pokuta)

(2015/C 046/06)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Európska komisia (v zastúpení: D. Recchia, A. Alcover San Pedro a E. Sanfrutos Cano, splnomocnené zástupkyne)

Žalovaná: Talianska republika (v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Fiengo, avvocato dello Stato)

Výrok rozsudku

1. Talianska republika si tým, že neprijala všetky nevyhnutné opatrenia, ktoré vyžaduje vykonanie rozsudku Komisia/Taliansko (C-135/05, EU:C:2007:250), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 260 ods. 1 ZFEÚ.

2. Talianska republika je povinná zaplatiť Európskej komisii na účet „Vlastné zdroje Európskej únie“ odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku až do vykonania rozsudku Komisia/Talianska republika (EU:C:2007:250) polročné penále, ktoré sa v prípade prvého polroka nasledujúceho po vyhlásení tohto rozsudku vypočíta na konci tohto polroka, a to vychádzajúc z počiatkovej sumy 42 800 000 eur, od ktorej sa odpočíta suma 400 000 eur za každé miesto skládky obsahujúce nebezpečný odpad, ktoré bolo uvedené do súladu s týmto rozsudkom, a suma 200 000 eur za každé iné miesto skládky, ktoré bolo uvedené do súladu s uvedeným rozsudkom. Pre všetky nasledujúce polroky sa dlhované penále za každý polrok vypočíta na konci polroka na základe výšky penále stanovenej pre predchádzajúci polrok, pričom sa vykonajú rovnaké odpočítania v závislosti od zosúladenia miest skládok, ktorých sa konštatované nespĺnenie týka, ku ktorému došlo počas príslušného polroka.
3. Talianska republika je povinná zaplatiť Európskej komisii na účet „Vlastné zdroje Európskej únie“ paušálnu pokutu 40 miliónov eur.
4. Talianska republika je povinná nahradiť trovy konania.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 207, 20.7.2013.

Rozsudok Súdneho dvora (štvrtá komora) z 11. decembra 2014 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Nejvyšší správní soud – Česká republika) – František Ryneš/Úřad pro ochranu osobních údajů

(Vec C-212/13) ⁽¹⁾

(Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 95/46/ES — Ochrana fyzických osôb — Spracovanie osobných údajov — Pojem „výkon výlučne osobných alebo domácich činností“)

(2015/C 046/07)

Jazyk konania: čeština

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Nejvyšší správní soud

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: František Ryneš

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů

Výrok rozsudku

Článok 3 ods. 2 druhá zarážka smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov sa má vykladať v tom zmysle, že prevádzkovanie kamerového systému umiestneného fyzickou osobou na jej rodinnom dome na účely ochrany majetku, zdravia a života majiteľov domu, ktorý umožňuje obrazový záznam osôb ukladaný do nahrávacieho zariadenia, na ktorom sa záznam priebežne nahráva na harddisk, pričom tento systém sníma tiež verejné priestranstvo, nepredstavuje spracovanie údajov na výkon výlučne osobných alebo domácich činností v zmysle tohto ustanovenia.

⁽¹⁾ Ú. v. EÚ C 207, 20.7.2013.